

PENOYAP - RENOIR

Σκηνοθεσία-Σενάριο: Τσι Χαγιακάουα
Ηθοποιοί: Γιούι Σουζούκι, Χικάρι Ισιδα, Λίλι Φράνκι
 Γιούμι Καβάι, Αγιούμου Νακάτζιμα
Φωτογραφία: Χίντεχο Ουράτα
Μοντάζ: Αν Κλοτζ
Μουσική: Ρεμί Μπουμπάλ
Χώρα: Ιαπωνία (Εγχρωμη)
Διάρκεια: 120'

Προβολή Δευτέρας: Ώρα 7.00 μ.μ.

Προβολή Τρίτης: Ώρα 9.30 μ.μ.

Διακρίσεις: 4 Βραβεία και 8 υποψηφιότητες
 Cannes Film Festival 2025, υποψηφιότητα για Χρυσό Φοίνικα
 Chicago International Film Festival 2025, υποψηφιότητα για Χρυσό Hugo
 Asia Pacific Screen Awards 2025, 2 Βραβεία, Σεναρίου και καλύτερης ηθοποιού (Γιούι Σουζούκι)
 QCinema International Film Festival 2025, 2 Βραβεία, Σκηνοθεσίας και καλύτερης ηθοποιού (Σουζούκι)
 Υποψηφιότητες.

Μινιμαλιστικό δράμα ελλειπτικής πλοκής, το οποίο, κρατώντας πάντα τα πόδια του στο έδαφος, αφήνει τις ονειρικές εικόνες του να παρασύρουν το θεατή σε μια μελαγχολικά συγκινητική διαδρομή ως την πόρτα της ενηλικίωσης.

Γιαπωνέζικο κέντημα. Τόκιο το καλοκαίρι του 1987, η Φούκι, ένα ξεχωριστό και ευαίσθητο εντεκάχρονο κορίτσι προσπαθεί να συμφιλιωθεί με τη σοβαρότητα της κατάστασης της υγείας του πατέρα της. Καθώς

η μητέρα της είναι απορροφημένη με τη δουλειά και την φροντίδα του συζύγου της, η Φούκι περνά τις καλοκαιρινές της διακοπές παρατηρώντας και εξερευνώντας τον ενήλικο κόσμο γύρω της. Γιατί Ρενουάρ; Επειδή, γράφει η Χαγιακούα «ως παιδί είχα μαγευτεί από τον πίνακα του Πιέρ-Ογκίστ Ρενουάρ «Μικρή Ιρέν»--φιλοβελονιά (δανίικας)

Με μια αέρινη, ανάλαφρη πινελιά που προσέδιδε ζωντάνια και κίνηση στις πολύχρωμες συνθέσεις του, ο **Ογκίστ Ρενουάρ** αποτύπωσε στον ζωγραφικό καμβά μερικά από τα εκφραστικότερα και αισθησιακότερα γυναικεία πορτρέτα. Ένα απ' αυτά είναι και η **“Μικρή Ιρέν”**, στο οποίο ένα οκτάχρονο κορίτσι κοιτάζει έξω από τον πίνακα (το μέλλον της;) με ένα μείγμα μελαγχολίας και ανυπομονησίας. Ο διάσημος Γάλλος ιμπρεσιονιστής και ο συγκεκριμένος πίνακας του ενέπνευσαν τη δεύτερη ταινία της 49χρονης Γιαπωνέζας **Τσίε Χαγιακάουα** (**“Πλάνο 75”**) με περισσότερους από έναν τρόπους, βοηθώντας τη να διασκευάσει ελεύθερα τα προσωπικά της βιώματα από το καλοκαίρι του 1987.

Τότε που το alter ego της, η εντεκάχρονη Φούκι, προσπαθεί να συμφιλιωθεί με το σοβαρό πρόβλημα υγείας του πατέρα της, ο οποίος πάσχει από καρκίνο (όπως και εκείνος της σκηνοθέτριας). Πηγαινοέρχεται στο νοσοκομείο, ενώ η εργαζόμενη μητέρα της είναι εξουθενωμένη, απορροφημένη με τη φροντίδα του. Περνώντας ώρες μόνη της, η μικρή εξερευνά με ένα μείγμα περιέργειας, αφέλειας και τόλμης τον ενήλικο κόσμο που την περιβάλλει: στο σχολείο γράφει ένα τρομακτικό διήγημα με θέμα το θάνατο και τίτλο “Θα ήθελα να ήμουν ορφανή”, το οποίο πανικοβάλλει τη δασκάλα της. Επηρεασμένη

από έναν πνευματιστή τον οποίο βλέπει στην τηλεόραση, προσπαθεί να υπνωτίσει μια γειτόνισσα. Κάνει παρέα με τη συνομήλική της Κουρίκο, η οποία όμως μετακομίζει από τη γειτονιά. Συναντά ένα άλογο και του “χλιμντρίζει”, προσπαθώντας να συνεννοηθεί μαζί του. Τηλεφωνα σε μια γραμμή “για μοναχικές καρδιές” και τελικά γνωρίζεται με έναν άγνωστο της, μυστηριώδη άντρα.

Η Χαγιακάουα συνδέει μια συλλογική πραγματικότητα με μια προσωπική ιστορία, κρατώντας την Ιαπωνία της δεκαετίας του '80 (χρόνια της εκρηκτικής οικονομικής ανάπτυξης για τη Χώρα του Ανατέλλοντος Ηλίου) ως ένα διακριτικό αλλά ζωντανό ντεκόρ. Στο φόντο, λοιπόν, ένας κόσμος μοναξιάς και αλλοτρίωσης και στο προσκήνιο ένα μινιμαλιστικό δράμα ελλειπτικής πλοκής και “σκόρπιων”, χαλαρά δεμένων επεισοδίων που μοιάζουν με τις ζωηρές πινελιές ενός ιμπρεσιονιστικού πίνακα. Η σύνθεσή τους περιγράφει ένα γυναικείο σινε-πορτρέτο (από το οποίο η “Μικρή Ιρέν” κάνει ένα... μικρό πέρασμα), μα και ένα συναρπαστικό ταξίδι στις πρωτόγνωρες εμπειρίες και στα θαυμαστά συναισθήματα ενός μικρού κοριτσιού. Υιοθετώντας το αθώο βλέμμα του, το **“Ρενουάρ” προσπερνά τον φωτογραφικό, ντοκιμαντερίστικο ρεαλισμό και ενδιαφέρεται να αποτυπώσει αισθήσεις και εντυπώσεις.** Έτσι, αλήθεια και φαντασία γίνονται ένα, καθώς απελευθερωτικές όσο και απειλητικές ανακαλύψεις ξεκλειδώνουν τη γεμάτη ονειρικές εικόνες πραγματικότητα της Φούκι. Ανήσυχη, χαρωπή, θλιμμένη, λυτρωτική, μα και επώδυνη, η καθημερινότητά της παρασύρει γλυκά το θεατή σε μια πρωτότυπη, μελαγχολική και συγκινητική διαδρομή ως την πόρτα της ενηλικίωσης.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΗΤΣΗΣ

«Όταν πεθαίνει κάποιος, κλαίμε. Γι' αυτόν που πέθανε ή για αυτούς που μένουν πίσω;»

Η μικρή Φούκι θα ήθελε να είναι ορφανή. Το γράφει στη σχολική της έκθεση. Δεν είναι ότι μισεί τους γονείς της, αλλά αυτό που συμβαίνει στο σώμα και κυρίως στο μυαλό της την αναγκάζει να αποστασιοποιηθεί από την πραγματικότητα που περιλαμβάνει τον μπαμπά της στο νοσοκομείο με καρκίνο και τη μαμά της να προσπαθεί να προσαρμοστεί στη νέα συνθήκη της ζωής της. Όλα τη σπρώχνουν προς το άγνωστο, το μαγικό, πολλές φορές, το επικίνδυνο... σε μια εξερεύνηση που μαζί με μια ενηλικίωση σε pause - όσο διαρκεί το καλοκαίρι, θα γίνει και ο δικός της τρόπος να αντιμετωπίσει το φόβο του θανάτου.

Στη δεύτερη ταινία της μετά το «Πλάνο 75» που είχε προβληθεί στο τμήμα «Ένα Κάποιο Βλέμμα» κερδίζοντας δικαιωματικά και τη Χρυσή Κάμερα για την καλύτερη πρώτη ταινία ολόκληρου του Φεστιβάλ, η Τσι Χαγιακάουα μεγαλώνει το σινεμά της, την ίδια στιγμή που το κάνει πιο προσωπικό με το «Renoir», μια ταινία που όπως και το ντεμπούτο της **μιλάει για το θάνατο** αυτή τη φορά από την οπτική γωνία των υπερήλικων αλλά μιας έφηβης.

Σαν ένα ημερολόγιο αναμνήσεων ή καλύτερα σαν ένα κολάζ από μικρές, μεγαλύτερες, σημαντικές, ασήμαντες, σοβαρές, ανεπαίσθητες στιγμές που διαδραματίζονται στο περιθώριο μιας πολύ τραγικής συνθήκης (την ασθένεια

του πατέρα της), το καλοκαίρι της Φούκι δίνει χώρο στην Χαγιακάουα να αναπτύξει την καθησυχαστική ομορφιά της κινηματογράφησης της, μπλέκοντας με διακριτικότητα και παιδικότητα την φαντασία με την πραγματικότητα, το όνειρο με την αφύπνιση και τους μικρούς ή μεγάλους αποχαιρετισμούς που θα σιγματίσουν την τρυφερή ηλικία της ηρωίδας της.

Από τη σχέση της μητέρας της με έναν άγνωστο νεαρό, μέχρι πανάκριβες δήμενες θεραπείες για τον καρκίνο που ξοδεύουν τον οικογενειακό προϋπολογισμό, κορίτσια που λιποθυμούν μπροστά σε εικόνες γοητευτικό, μωρά που κλαίει σε (φευ) καλά φυλαγμένες VHS, αυτοσχέδια ξόρκια, μάντισσες που διαβάσουν τις παλάμες και μια γνωριμία από μια ροζ τηλεφωνική γραμμή, ό,τι αποτελεί αυτό το «ημερολόγιο» παραμένει γοητευτικό, με τη νωχελικότητα του ζεστού ήλιου και το φως που διαθλάται μέσα στην καθημερινότητα που αντιστέκεται στο πένθος, ακόμη και όταν νιώθεις πως στην πραγματικότητα δεν συμβαίνει τίποτα ή ότι οι συνδέσεις των επεισοδίων με τον κεντρικό ιστό της ιστορίας είναι από χαλαροί μέχρι και άκρως ριψοκίνδυνοι.

Με κορύφωση τη σκηνή με τον παιδόφιλο - που η Χαγιακάουα κινηματογραφεί χωρίς να αλλάζει το ρυθμό ή τη διακριτική γοητεία που απλώνει σε όλες τις διαδρομές της Φούκι, εντείνοντας τα ερωτήματα που γεννιούνται στο θεατή για το τι ακριβώς προσπαθεί να δηλώσει (πρόκειται για σεξουαλική αφύπνιση της Φούκι, για αποτέλεσμα κακής κηδεμονίας, για απλά ένα κοινωνικό φαινόμενο;), περισσότερες ερωτήσεις προκύπτουν από το γεγονός πως ο φιλικός χρόνος που κυλάει δεν ανταποκρίνεται στην ενηλικίωση της Φούκι. Με εξαιρετική φυσικότητα και πηγαίο χάρισμα, η Γιούι Σουζούκι γεμίζει την οθόνη, αλλά οι μόνοι που ενηλικιώνονται τελικά είναι οι γύρω της - η ίδια νιώθεις ότι παραμένει μόνο ένας «οδηγός» για το ιμπρεσιονιστικό πορτρέτο της παιδικής ηλικίας που επιχειρεί η Χαγιακάουα, εμπνευσμένη από το σινεμά του Χιροκάζου Κόρε-Έντα, εδώ και με συμβολικά αγγίγματα της ζωγραφικής του Ρενουάρ.

Μετά το τέλος του, το «Ρενουάρ» σε αφήνει με το ταυτόχρονα τρυφερό και σκληρό αίσθημα που προκαλεί η έννοια του θανάτου στους ανθρώπους και εδώ ειδικά σε ένα παιδί, αλλά σε μια ταινία χωρίς πραγματικό κέντρο βάρους που μιλάει για περισσότερα πράγματα από τα οποία μπορεί να χειριστεί χάνοντας συχνά την αίσθηση κινηματογραφικής πληρότητας που σαν σύνολο διεκδικεί διαρκώς από τη ρέουσα, ολόφωτη, σαν χέρι που μπορείς να κρατήσεις για να προχωρήσεις όταν νιώθεις μόνος κινηματογράφησης του.

ΜΑΝΩΛΗΣ ΚΡΑΝΑΚΗΣ

CHIE HAYAKAWA

Σκηνοθέτης, σεναριογράφος και μοντέζ, γεννήθηκε το 1976 στο Τόκιο, Ιαπωνία. Για τις ταινίες της, έχει κερδίσει 11 βραβεία και 20 υποψηφιότητες.

Φιλμογραφία: Ρενουάρ (2025) Πλάνο 75 (2022), Jūnen: Ten Years Japan (2018), Fuyu no mei (Short 2016), Naiagara (Short 2013).